

Libris .RO
Respect pentru oameni și cărți

JOHN SAUL

LABIRINTUL DIAVOLULUI

Prolog

Spania 1975

Băiatul mai mare își lăsa ușor mâna pe umărul celui mai mic.

– Gata, *Paquito*?

Cel mic își înghițî lacrimile și clătină din cap, hotărât să nu-și lasă fratele să vadă cât era de trist. Evitând privirea fratelui său, își ținu ochii plecați asupra cutiei de carton din mâini, pe care o strângea atât de tare încât marginile începeau deja să cedeze.

– Bine. Să mergem.

Băiatul mai mare era înarmat cu o lopată ruginită, luată din vechiul şopron de unelte din spatele a ceea ce pe vremuri fusese un grajd, dar care acum devenise un mic apartament pe care părinții lui îl închiriau turiștilor *americanos* care veneau în vacanță. O luă înainte prin curtea cu iarbă netunsă, către un loc aflat între trei palmieri care încă nu fuseseră sufocați de buruienile ce păreau să crească mai rapid decât puteau cei doi frați să smulgă.

– Aici, bine?

Băiatul mai mic scrută locul cu atenție, după care privirea i se fixă asupra grotei mici aproape invizibile în umbra adâncă a celui mai îndepărtat colț al curții.

Nu, ripostă el, cu voce moale, dar sigură. Acolo. Lângă Fecioara Binecuvântată.

Respect pentru oameni și cărti

Fratele mai mare oftă, dar părni către statuia înaltă a Sfintei Marii. Aruncând o privire înapoi spre casă, o văzu pe mama lor stând în pragul ușii, cu părul prinț în vîrful capului cu o pânză roșie și cu o cărpă de șters în mână. O clipă avu impresia că avea să-i strige, însă ea se mulțumi să ridice din umeri și se întoarce la treaba ei înainte chiar ca el să ridice prima lopată cu pământ.

– Bine, rosti el. Fecioara va avea grija de Pepe.

– Crezi că ar fi trebuit să fac un *sudario*? întrebă fratele mai mic, cu o voce brusc nervoasă.

– Ai nevoie de giulgiu doar pentru o persoană, ii răspunse fratele lui.

Părând să nu-l audă, băiatul mai mic deschise cutia și se uită înăuntru, la silueta mare și lipsită de viață a iguanei care fusese animalul lui favorit mai bine de trei ani. Practic, de când se știa.

Degetul ii tremura în vreme ce mângâia piciorul șopârlei, dar acum, că Pepe murise, pielea netedă se simțea cu totul altfel la pipătit decât cu doar o zi înainte.

Se simțea... mort.

Dar era în regulă. Iisus avea să aibă grija de el, aşa cum spuseseră maicile, că Iisus are grija de toată lumea. Poate însă că nu, căci tot maicile spuseseră că Iisus are grija doar de catolici, iar ceilalți se duc în...

Infierno.

Abia îndrăznea să rostească acel cuvânt, chiar și doar pentru sine. Brusc simți o căldură arzătoare în corp, mai intensă decât arșița după-amiezii de vară spaniole.

Apoi, în vreme ce așeza înapoi capacul peste cutia care devenise coșciugul animalului, lopata fratelui său se izbi de ceva.

Ceva dur.

Nu o piață. Altceva.

Ceva metalic.

Băiatul mai mare se lăsa în genunchi.

Băiatul mai mic așeză cutia la umbra protectoare a zidului curții și se uită la fratele lui cum sapă cu degetele, apoi cum scoate o casetă deteriorată, cu conturul unei cruci pe capac.

– E pentru mine, icni băiatul cel mic. Un dar de la Fecioară pentru că i-am dat trupul lui Pepe.

Băiatul mai mare ii zâmbi.

– Știi ce? întrebă el, observând că lacrimile fratelui său păreau, în sfârșit, să se fi uscat. Cred că ai dreptate! Suflând praful de pe casetă, aruncă o nouă privire spre casă, pentru a se asigura că mama lor nu ii urmărea, după care puse cu grijă deosebit dezgropat. Scoate-l pe Pepe din cutie.

– Să-l scot din cutie? repetă ca un ecou fratele lui.

– Da, repede, până nu vine mama.

Încruntat, băiatul mai mic ridică trupul animalului din cutia de pantofi și îl depuse în groapa săpată de fratele lui. În același timp, băiatul mai mare așeză caseta scoasă din pământ în cutia de pantofi și puse capacul.

Băiatul mai mare își împreună mâinile și înclină capul.

– *Santa Maria*, șopti el, ai grija de prietenul nostru.

Ambii băieți își făcură cruce. O clipă mai târziu, groapa fu din nou umplută cu pământ bine bătătorit, astfel că mormântul improvizat era aproape invizibil.

– Să nu spui nimănuï ce am descoperit în grădină, rosti băiatul mai mare în vreme ce se ridicau.

– De ce?

– Pentru că e secretul nostru, cel puțin până când aflăm ce e înăuntru. Haide. Tu intri pe la bucătărie, iar eu iau cutia și las lopata la locul ei, după care ne vedem sus. În camera ta. Bine?

Cu o parte din durere înlocuită de emoția micii conspirații puse la cale, băiatul mai mic încuviință grăbit și porni repede spre casă.

Fredonând o melodie după radioul deschis, mama îl opri la ușă. Îl strânse în brațe, îl sărută pe creștet și ii îndepărta părul de pe frunte.

– *Mi pequeño*, murmură ea. Știi că s-a dus să fie cu Iisus și cu Maica Sfântă.

– Si, mama, răspunse băiatul, deși nu era pe deplin convins că ea avea dreptate, cel puțin nu și dacă ce spuseseră maicile era adevărat.

Când maică-sa ii dădu, în cele din urmă, drumul, băiatul urcă în fugă treptele din piatră ale scării și se duse în camera lui, unde fratele

mai mare îl aştepta deja, cu obiectul dezgropat odihnindu-se pe pat. Acolo unde lopata lovise cutia se zărea o scânteiere argintie.

Respect pentru oameni și cărți
Fratele mai mare desprinse cu grijă capacul. Înăuntru, o tijă din lemn se ieva prin materialul putrezit al unei pungi din cărpă.

– Fii foarte atent, zise băiatul mai mare când fratele mai mic întinse mâna după obiect.

Când degetele lui tremurânde atinseră punga, aceasta începu să se destrame.

– Fă-o tu, zise băiatul, retrăgându-și mâna.

Fratele cel mare dădu la o parte fâșiiile de material și scoase la iveală ceva ce semăna cu o hârtie gălbuiie, răsucită în jurul tijei din lemn.

Când ridică obiectul, lemnul se făcu fărâme, la fel ca materialul textil care îl învelise.

Însă pergamentul părea mai rezistent – deși arăta fragil și subțire, rămăsese intact.

– *Piel curtido*, șopti el.

Piele de oaie. Ridică pergamentul și îl derulă doar atât cât să vadă amândoi că era decorat cu un desen înflorat.

– Harta unei comori, icni băiatul mai mic. Pun pariu că asta e.

Fratele cel mare desfăcu pergamentul ceva mai mult, dând la iveală ceva scris pe el.

– Nu-l pot citi, zise el. E scris în altă limbă. Un alfabet diferit. Rulă pergamentul la loc și îl puse înapoi în cutie. Cred că e foarte vechi.

– E al meu, declară băiatul mai mic.

– E al nostru, îl corectă fratele mai mare, punând la loc capacul pe cutie. Dar îl poți ține ascuns în dulapul tău.

Noaptea târziu, rămas singur în camera lui, dar încă treaz, băiatul mai mic stătea întins în pat, întrebându-se ce însemnau cutia și pergamentul. Cu siguranță era un cadou de la Maica Sfântă – era sigur de asta. În definitiv, nu ea îl îndrumase ca să-l îngroape pe Pepe

acolo unde se afla obiectul, atunci când fratele lui dorise să sape mormântul în mijlocul pâlcui de palmieri?

Cutia și misterul dinăuntru reprezentau răsplata pentru că ascultase de Maica Sfântă și ii urmase îndrumarea.

Se dădu jos din pat și deschise fără zgromot ușa de la dulap. Scoase cutia și se întoarse cu ea în pat. La lumina veiozei de pe noptieră, scoase capacul aşa cum făcuse fratele lui.

Pergamentul din piele aurie de oaie din interior părea să răspândească o lumină slabă. Își șterse cu grijă degetele asudate de pijama, după care, cu și mai mare grijă, ridică pergamentul și îl derulă.

Simboluri de neîntelus îl acopereau în rânduri ordonate. Deși o parte din vechiul pergament era pătată, cerneala nu se estompase deloc.

În vreme ce privea cuvintele indescifrabile, își dădu seama că, orice ar fi însemnat ele, îi erau destinate lui.

Doar lui.

Cuvintele stătuseră îngropate foarte mult timp – nici nu-și imagina că de mult – și îl așteptaseră pe el. Iar când Maica Sfântă își dăduse seama că el e pregătit, îl călăuzise către acel loc și îi oferise acel dar.

Băiatul puse pergamentul în cutie și aşeză capacul la loc.

Mângâie cu degetul crucifixul de pe capac. Doar că nu era un crucifix – era mai degrabă locul unde se aflase odinioară un crucifix, dar care fusese smuls de acolo, ca o piatră prețioasă scoasă de pe o bijuterie. Apropie cutia mai mult de lumină și o cercetă cu mai mare atenție. Da, pe vremuri fusese o cruce lipită de capac, dar acum aceasta dispăruse.

Dar oare unde era? Poate că, dacă se rugă intens, Maica Sfântă avea să-l îndrume și spre crucifix, ca el să-l poată pune la loc pe capacul cutiei, unde îi era locul.

– *Ave Maria*, șopti el.

Apoi, ținând strâns cutia, se duse la fereastră și se uită la statuia din firida aflată în fundul curții. Pe cer era lună plină, aşa că fața Maicii Sfinte era scăldată într-o lumină la fel de argintie ca și cutia din brațele lui. Deasupra statuiei, milioane de stele umpleau cerul nopții.

– Voi învăță să citesc asta, Maică Sfântă, promise băiatul în soaptă. Voi învăță să citesc și să fac orice vrei tu să fac.

Totul era galben. Nu doar deșertul; nu doar soarele. Totul.

Cerul.

Căldura însăși.

Toate – galbene.

Fusește suportabil până acum câteva momente. Până atunci, cerul, cel puțin, fusește albastru – un albastru palid, nu albastrul strălucitor de acasă, dar măcar fusește culoarea care trebuia. Apoi, cu doar câteva clipe în urmă, culoarea se schimbase. Vântul prinsese putere, o pată se răspândise pe cer, o pată de culoarea urinei de cămilă.

În vreme ce furtuna de nisip își făcea mendrele peste deșert, convoiul se opri, cu camioanele de transport părând să se adăpostească la sol în fața forței urlătoare dezlănțuite care se apropiă de ei cu o viteză înfricoșătoare. Oamenii care n-o puteau vedea – cei aflați în partea din față a camionului, unde măcar exista o prelată care să-i protejeze de coșmarul gălbui – păreau și ei gata să se micșoreze înăuntrul lor, să-și retragă extremitățile ca niște broaște-țestoase suficient de proaste ca să se lase prinse în vârtejul uriaș care venea.

Însă pe măsură ce zidul galben înconjură convoiul și se năpusti peste el, furtuna dezvăluie o frumusețe stranie – o frumusețe atât de rară, încât omul din spatele camionului se ridică din poziția lui ghemuită, ținând strâns în mâini camera de filmat. Trecând peste partea din spate a camionului, se lăsă să cadă la sol, apoi se așeză bine pe picioare. Vântul era blocat de camion suficient de mult ca el să poată sta în picioare, chiar dacă forța aerului era destul de mare ca să-i zgârie față.

Ignoră durerea și apăsa butonul de înregistrare.

Simțea camera vibrând ușor în mâinile lui pe măsură ce rolă de film se derula.

Răsucindu-se într-o parte, apoi în cealaltă, ținu degetul apăsat pe buton, surprinzând o imagine gălbuiie după alta. Apoi, în colțul obiectivului, avu impresia că zărește o formă.

Un om?

Se întoarše spre formă, încercând să o focalizeze în mijlocul lentilei, dar chiar în acea secundă își dădu seama de greșelă.

Își dădu seama și încercă să o corecteze.

Prea târziu.

Forța imensă îl izbi în piept, trântindu-l la pământ.

Camera îi căzu din mâini, se rostogoli și alunecă sub camion.

Uitându-se la pieptul lui – care cumva părea să nu-l doară deloc, în ciuda forței izbiturii – se întrebă ce îl lovise. O clipă mai târziu, când o pată de un roșu-închis îi înflori pe cămașa kaki, își dădu seama.

Încercă să vorbească, dar cuvintele i se încercă în săngele care îi umplea gura, iar când voi să scuipe, vântul năprasnic îi aruncă saliva amestecată cu sânge înapoi, adăugând praf, pietricele și nisip.

Încercând să îngheță acel amestec oribil, suficient de rapid ca să își recapete răsuflarea, își dădu seama de ce i se întâmplă.

Murea.

Murea acolo, în deșert, cu vântul și nisipul urlând în jurul lui.

Tipă după ajutor, dar știa că era deja prea târziu.

O senzație de calm începu să-l învăluie, ca și cum liniștea veșnică a morții îl îmbrățișa deja.

Se înecă, tuși din nou și se chinui să respire.

O gură de aer care părea să se afle la o depărtare cât eternitatea.

Împacă-te.

Gândul i se insinuă discret în minte în mijlocul luptei dintre cele două furtuni ce făceau ravagii, una fiind cea a organelor lui care se luptau să supraviețuască, cealaltă fiind a nisipului ce voia doar să-l țină țintuit de solul care îl înconjura.

Împacă-te.

Nu simțea niciun fel de durere, dar mintea lui refuza să se concentreze. Trupul care ceda îi cerea prea multă atenție, când sufletul știa deja că sunt lucruri mult mai importante de făcut. Pe neașteptate, trupul lui păru să devină o povară, un obstacol în calea a ceea ce conta cu adevărat.

Avea lucruri de făcut.

Trebuia să se roage.

Trebua să se împace.

Și totuși, nu aşa ar fi trebuit să moară.

Respect pentru oameni și cărti
Nu atât de Tânăr, nu cu atâtea lucruri rămase neterminate.

Dar se întâmpla din nou.

Murea la fel cum murise tatăl său.

Cum murise și bunicul său.

Mugetul furtunii i se estompă din auz în vreme ce mintea i se îndepărta de trup, până când el își dădu, în sfârșit, seama că trupul sfârâmă și durerile nu mai aveau de ce să-l preocupe. Simțea o moliciune, o ușurință a ființei.

Împacă-te.

Deși aproape imposibil de controlat, degetele lui își croiră drum spre piept, către crucifixul care fusese purtat de generații întregi din familia sa.

Crucifixul care ar fi trebuit să-i protejeze.

Dar care nu protejase niciodată pe nimeni.

Nu ajutase pe niciunul să supraviețuiască, să vadă un fiu cum crește, un nepot cum se naște.

Cu ultimele resurse fizice, smulse obiectul de la gât.

Apoi simți mâini pe trup și un chip de soldat aproape de el, strigând ceva împotriva vântului și urător.

Era prea târziu.

Mult prea târziu.

Lipi crucifixul de palma soldatului și simți pacea eternă cum îi cuprinde sufletul.

- Protejează... șopti el... fiul...

Închise ochii și se abandonă în brațele morții.

Capitolul 1

2007

Ryan McIntyre luă castronul cu cereale, îl duse la buze, bău ultimele picături de lapte îndulcit, la fel cum făcuse cel puțin în ultimii paisprezece din cei șaisprezece ani de viață, și se făcu că nu observă privirea dezaprobatore a mamei sale. Aruncând o privire la ceas, își îngheșui ultima bucătă din a treia felie de pâine cu unt în gură, apoi se ridică și strânse castronul și farfuria. Mai avea timp doar cât să-și ia cărțile și să ajungă în stația de autobuz.

- Ai planuri azi după școală? întrebă maică-sa.

Tonul ei îl puse instantaneu pe Ryan în gardă.

- De ce? ripostă el, așezând vesela în chiuvetă.

- Pentru că ieșim la cină diseară, și aş vrea să vîi acasă la cinci și jumătate.

Ryan îngustă ochii și simți un nor întunecându-i ziua. Dar poate că se înșela.

- La cină? repetă el, întorcându-se cu fața spre mama lui. Doar noi doi?

Teri McIntyre se răsuci ca să-și privească fiul în ochi.

- Cu Tom, răspunse ea. Ne scoate pe amândoi la cină, și aş vrea să vîi acasă la cinci și jumătate. Bine?

Tonul din ultimele ei cuvinte trăda faptul că era pe deplin conștientă că situația nu-i convenea lui Ryan. Replica lui aduse la curățarea mizeriei, fără să spună că Ryan nu-i vorbise deloc o zi întreagă.

– Nu am chef să ies la cină cu Tom Kelly, zise el, urându-și tonul plângăret. Inspiră adânc și o luă de la capăt: Nu-mi place că e mereu prin preajmă. Ca și cum încearcă să se dea la tine.

– Nu se dă la mine, zise Teri, cu o privire rugătoare. Doar ne ajută să trecem peste o perioadă dificilă.

– Te ajută pe *tine* să treci peste perioada *ta* dificilă, ripostă Ryan cu un ton care o făcu pe mama lui să tresără.

– I-ar plăcea să te ajute și pe tine, replică Teri, cu ochi scânteietori.

– N-am nevoie de ajutorul lui. Ryan porni spre scară. Și nici n-am nevoie să-i ia cineva locul tatei.

– Nu încearcă să-i ia locul tatălui tău, Ryan, zise Teri, cu voce tremurândă. Nimeni n-ar putea.

Simțind cum vorbele mamei lui îl ard, Ryan urcă scara în grabă spre camera lui. Chiar că nimeni nu-l putea înlocui pe tatăl lui, și mai ales nu Tom Kelly, care părea să fie mereu pe la ei pe acasă, în încercarea de a fi amabil.

În vreme ce își lua cărțile de pe birou și le arunca în rucsac, Ryan zări poza tatălui său, care stătea mereu chiar lângă veioza de pe noptieră. Se opri.

Ceva din privirea tatălui său părea că-i vorbește. „Maturizează-te“, părea tatăl lui să spună. „Ai șaisprezece ani și încă îți sugi laptele din castron ca un tânc de doi ani. E vremea să fii bărbat.“

Cu rucsacul în mâna dreaptă, Ryan rămase nemîșcat, simțind cum privirea din fotografie îl sfredela.

„Maturizează-te. Și fii corect.“

Fii corect. Cuvintele pe care tatăl lui le rostise cel mai mult. Ryan oftă, supunându-se ordinului mut. Dacă era să fie corect, Tom Kelly nu era chiar aşa de rău. Ba chiar o ajutase enorm pe maică-sa în ultimele şase luni. Când se stricase mașina, Tom o reparase. Când se ivise o spărtură în acoperiș, Tom știuse pe cine să cheme și se asigurase că maică-sa nu e păcălită. Iar când se inundase pivnița, Tom ajutase la mutarea lucrurilor sus, apoi dăduse o mână de ajutor

la curățarea mizeriei, fără să spună că Ryan nu-i vorbise deloc o zi întreagă.

Cu toate astea, nimeni nu-l putea înlocui pe tatăl lui.

Trecuseră doi ani de la plecarea tatălui său la război și mai puțin de doi ani de când o bombă irakiană aruncase în aer Humvee-ul în care era tatăl lui. Când nu privea fotografia lui, Ryan începea să uite cum arăta chipul tatălui său. Acum însă *privea* acea imagine și își dădea perfect seama ce anume aștepta căpitanul William James McIntyre de la fiul lui.

Se aruncă pe pat și se găndi să iasă la cină cu maică-sa și cu Tom Kelly.

Maică-sa spusese mereu că faptul că îl plăcea pe Tom Kelly n-avea nicio legătură cu iubirea pe care o simțise pentru tatăl lui, dar Ryan era convins că nu era adevărat. În ciuda hotărârii lui de a păstra neatins locul ocupat de tatăl lui în acea casă – în acea familie –, era posibil ca mama lui să încearcă să aducă în loc pe altcineva.

Dar dacă totul se dovedea doar o greșelă cumplită? Dacă în vreuna dintre zile tatăl lui intra pe ușa din față strigând: „Iubito, am venit acasă“?

Uitându-se iarăși la fotografie, Ryan își aminti ce îi spusese tatăl lui în ziua plecării în Irak:

– Acum tu ești bărbatul din casă, Ryan, aşa că ai grija de mama ta. Nu știu cât voi fi plecat, dar știu că ei o să-i fie mai greu decât o să-mi fie mie. Așa că fii aici pentru ea, bine?

Ryan incuviințase. Se imbrățișaseră. Apoi tatăl lui plecase.

În mintea lui Ryan cuvintele lui continuau însă să existe la fel de proaspete ca atunci când fuseseră rostite. „Fii aici pentru ea.“

Ryan își mută privirea de la poza tatălui său la oglinda de deasupra biroului și își văzu propria reflexie îmbufnată.

„Nu-i de-a juns“, își spuse el. Apoi repetă încă o dată cuvintele tatălui său. „Fii aici pentru ea. Și fii corect.“

Își apucă rucsacul și coborî treptele în fugă. Mama lui continua să sedă la masa din bucătărie, ținând ceașca de cafea cu ambele mâini.

– Ajung acasă la cinci jumate, anunță Ryan, sărutându-și mama pe obraji.